

OCENA Gledališka uprizoritev

Varietejska krpanka

MATEJ BOGATAJ

J. S. Sinisterra: Carmela in Paulino, variete na fino
režija in priredba **Mare Bulc**
Mala scena MGL
premiera 25. januarja

Režiser Mare Bulc jemlje Sinisterrovo Carmelo v prevodu Igorja Lampreta kot izhodišče, ki omogoča odsko rekonstrukcijo različnih obvarietejskih form. Naslov tokratne priredbe je iz besedila in ironično označuje umetniški domet nastopajočega para. Dramo o njunem vsiljenem nastopu pred frankisti v španski državljanski vojni uporabi kot situacijo, potem pa razbije na niz bolj ali manj zabavljaških, z različnimi uprizoritvenimi žanri kodiranih točk in ekshibicij, ki naj pokažejo, kako mora umetnik v neugodnih časih početi vse, celo dobesedno prditi za življenje. Začne se s povabilom v svet iluzije, v

oddaljena čas in prostor, kar deluje potujitveno, kot uvod v učno uro, kot da ta iluzornost gledališča ni samoumevna, in ob prvih točkah se zbojimo, da se bo angažma predloge izgubil, da bo forma ostala samozadostna. Vendar uprizoritev postopno zastruje svoje sporočilo, dramaturginja je Petra Pogorevc, in tisto, kar je pri Sinisterri že na začetku, Carmelin vmesni status, ki se malo napaja tudi iz Paulinovega flaškona in se mu potem mrtva vrača, se postopno koncentrira in narašča, raste tudi nasprotje med njegovim, Paulinovim konformizmom nasproti njeni, Carmelini upornosti in pravičnosti. Tako uprizoritev počasi prehaja od smešnih operet in klovnijade, primerno nižanih varietejskih točk v buffo varianti, včasih tudi malo pocukranih, kar seveda kaže na šmirantski značaj njunega gledališča, pa plesnih in koreografiranih izsekov, ki so duhoviti in karikirani, preko nemega filma, avtor je Nejc Saje, ki je s svojo simulacijo in pretiravanjem, ekspresionizmom, tudi igralsko, nedvomno eden od vrhov predstave, do dramskih, bralnih postavitev in forme slavnega govora. V predstavi je opazna glasba Branka Rožmuna, ki dovolj duhovito in z žanrsko zavestjo spremlja nekatere verzificirane zgostitve besedila. Premislek nižanih form večinoma uspe, tudi zaradi nedvomnega temperamenta in zavzetosti nastopajočih; Gašper Tič je verjetno najmočnejši takrat, ko je Paulinova servilnost rahlo osmešena, recimo ko z mediteransko zagrizenostjo slavi nepremagljive falangistične zavojevalce, Karin Komljanec pa v tistih delih, v katerih s posebno toplino in zmehčanostjo seva neusmerjene raže sočutja.